16/04/2022

Βεροίας Παντελεήμων: «Από την ανάσταση του Λαζάρου στην Ανάσταση του Χριστού»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στον Πανηγυρικό Εσπερινό, στον κοιμητηριακό Ιερό Ναό του Αγίου και Δικαίου Λαζάρου της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας χοροστάτησε χθες το απόγευμα (Παρασκευής, 15ης Απριλίου) και κήρυξε τον θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων.

Στο Παρεκκλήσιο του Αγίου Λαζάρου θησαυρίζονται πολύτιμοι λίθοι, από το σπήλαιο-τάφο του Αγίου, την οικία του και το Λαζαρείο, από την Βηθανία, που εδόθησαν στον Καθηγούμενο από την Μονή του Οσίου Γέροντα Θεοδοσίου της Βηθανίας, καθώς και τεμάχια μαρμάρου από τις αρχαίες Αγίες Τράπεζες του αρχαίου ναού του Αγίου Αποστόλου Λαζάρου στην Λάρνακα της Κύπρου.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: Σάββατο τοῦ Λα-ζά-ρου αὔριο, καί ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἀναμι-μνή-σκε-ται καί μνη--μο-νεύ-ει τό ση-μαν-τι-κό-τερο θαῦμα τῆς ἐπι-γείου ζω-ῆς τοῦ Κυρίου μας, τήν ἀνά-σταση τοῦ τε-τρα-η-μέ-ρου φίλου του Λα-ζά-ρου, λί-γες ἡμέ-ρες πρίν ἀπό τή δι--κή του λαμ-προ-φόρο Ἀνά-στα-ση.

Τό μεγάλο αὐτό θαῦμα ἀποτελεῖ, ὅπως διδάσκουν οἱ ὅσιοι καί θεο-φόροι Πατέρες, σύμβολο τῆς Ἀνα-στά-σεως τοῦ Χριστοῦ ἀλ-λά καί ἐχέγ-γυο τῆς ἀνα-στά-σε-ως ὅλων τῶν ἀν--θρώ-πων.

Καί ὁ συμβολισμός αὐτός ἐπεκτεί-νεται, καθώς ἡ αὐριανή ἡμέρα μᾶς εἰσάγει σέ μία ἑβδομάδα, ἡ ὁ-ποία μᾶς ὁδηγεῖ ἀπό τήν ἀνά-στα-ση τοῦ Λα-ζάρου στήν Ἀνάσταση τοῦ Χρι-στοῦ, προεικονί-ζο-ντας κατά κά-ποι-ον τρόπο τό σύ-νο-λο τῆς δικῆς μας ζωῆς καί πορείας. Γιατί καί ἡ δική μας ζωή κινεῖται μεταξύ τῆς ἀνα-στάσεως τοῦ Λαζάρου καί τῆς Ἀνα-στάσεως τοῦ Χρι-στοῦ.

Οἱ δύο αὐτές ἀναστά-σεις εἶναι δύο ἱστορικά γε-γονότα, πού συνέβη-σαν ἐν χρόνῳ. Τό πρῶ-το γεγονός, ἡ ἀνά--σταση τοῦ Λαζάρου, ἀποτελεῖ οὕτως ἤ ἄλλως ἕνα δε-δομένο στήν ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-νους, καθώς πιστο-ποι-εῖ ποιός εἶναι ὁ κύ-ριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θα-νάτου, καί πῶς ὁ θά-νατος, πού εἰσῆλθε με-τα-πτωτικά στόν κόσμο γιά νά μήν παραμείνει αἰώνιο τό κακό, δέν εἶναι ἀνί-κη-τος, δέν εἶ-ναι ἀκατα-μά-χητος. Πι-στο-ποιεῖ ὅτι ὑπάρχει διέ--ξοδος γιά τόν ἄν-θρω-πο ἀπό τόν θά-να-το.

Τό δεύτερο γεγονός, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, δεί-χνει τόν δρόμο πού ὁδη-γεῖ σ᾽ αὐτή τή διέ-ξοδο ἀπό τόν θάνατο· δείχνει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο μποροῦμε νά νικήσουμε τόν προσω-πι--κό μας θάνατο, νά ξε-πε-ράσουμε τούς φραγ-μούς πού θέτει καί νά ἐγερθοῦμε στήν αἰώνια ζωή, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς καί δέν θά ὑπῆρ-χε χω-ρίς τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Τό δεύτερο γεγονός, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι δεδομένο ὡς ἱστο--ρι-κό γεγονός, εἶναι ὅ-μως συγ-χρόνως καί ζη-τούμενο γιά τόν κά-θε ἄνθρωπο. Διότι, ὅπως κάθε χρό-νο δέν ἀρκούμεθα νά διέλθουμε τήν περίοδο τῆς Ἁγίας καί Μεγά-λης Τεσσαρακοστῆς, ἀλλά θέλουμε νά ζήσουμε καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καί στή ζωή μας συνολικά ἔχοντας οἱ ἄνθρωποι ὡς κεκτημένο τήν ἀνά-σταση τοῦ Λα-ζάρου, τή δυνατότητα, δηλαδή, τῆς ἀνα--στά-σε-ως τοῦ σώ-μα-τος, ὀφεί-λουμε νά ἐπιδιώκουμε ὡς μέλη τῆς Ἐκκλη-σί-ας, ὡς μέλη τοῦ σώ-ματος τοῦ Χρι-στοῦ νά φθάσουμε στήν Ἀνάσταση τοῦ Χρι-στοῦ.

Καί ὅταν λέμε νά φθάσουμε στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, δέν ἐνν-ο-οῦμε νά φθάσουμε ἁπλῶς μέχρι τήν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῆς λαμ-προ-φόρου Ἀνα-στά-σεως, ἀλλά νά φθά-σουμε μέχρι τό προσωπικό βίωμά της, μέχρι νά συν-αναστηθοῦμε μα-ζί τόν Χρι-στό, ἀ-φοῦ ἔχουμε προ-η-γουμέ-νως θά ἔχουμε συσταυ-ρω-θεῖ μαζί του, ἀφοῦ θά ἔχουμε ζητήσει, σάν τόν ληστή τή συγ-χώρηση, κα-ταθέ-το-ντας τή μετάνοιά μας ἐνώ-πιον τοῦ Σταυροῦ του, ἀφοῦ θά ἔχουμε συνταφεῖ καί συνεκρωθεῖ, θά ἔχουμε δηλαδή νεκρώσει τά πά-θη καί τίς ἀδυναμίες πού ὑπάρχουν μέσα στήν ψυχή καί στήν ὕπαρξή μας γιά τή δική του ἀγάπη.

Καί σέ αὐτόν τόν ἀγώνα καί τήν προσπάθεια τῆς ἐκουσίου νεκρώ-σεως τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ἔχου-με τή δύναμη καί τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως. Διότι ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος πρίν ἀπό τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, ὅπως εἴπαμε, φαινόταν ἀνίκητος γιά τούς ἀνθρώπους, τώρα χάνει τή δύναμή του καί παύει νά προκαλεῖ φόβο καί ἀπέ-χθεια στούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μέ τή δύναμη καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ μποροῦν νά ἀντιμετωπίσουν καί τόν θάνατο καί τήν αἰτία τοῦ θα-νάτου, δηλαδή τήν ἁμαρτία.

Ὑπό αὐτή, ἄλλωστε, τήν προο-πτι-κή, ἡ προσδοκία τήν ὁποία ὁμο-λο-γοῦμε καθημερινά στό Σύμβολο τῆς πίστεως λέγοντας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν» δέν ἀφορᾶ μό-νο τή μελλοντική ἀνάσταση τοῦ ἀν--θρώπου κατά τή μέλλουσα κρί-ση, ἀλλά καί τήν καθημερινή ἀνά-σταση μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἀπό τή νέκρωση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ἀπό τή νέκρωση τῶν παθῶν, διά τῆς ὁποίας ἀντιμετωπίζουμε καί προλαμβάνουμε τήν ὁριστική νέ-κρω--ση καί τόν αἰώνιο θάνατο πού μᾶς προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία.

Αὐτή τήν προοπτική ἀλλά καί τήν ἀνάγκη νά ἀγωνισθοῦμε γιά τή νέκρωση τῶν παθῶν καί τῶν ἀδυ-ναμιῶν μας, προκειμένου νά ζή-σουμε τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ αὐριανή ἑορτή τῆς ἀναστάσεως τοῦ τετραημέρου φίλου τοῦ Κυρίου μας. Ἄς ἀξιοποι-ή-σουμε τήν εὐκαιρία τῶν ἑπο-μέ-νων ἡμερῶν τῆς Ἁγίας καί Με-γά-λης Ἑβδομάδος γιά νά μετα-νοή-σουμε καί νά ζητήσουμε τό ἔλεος καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά κυρίως γιά νά τόν παρακαλέσουμε νά νε-κρώσει μέσα μας τά ψυχοφθόρα πά-θη καί νά μᾶς ἀναστήσει μαζί του.

Για φωτογραφίες κάντε κλικ εδώ